

# TẬP 13

## HỒI 129

### Tâm Ý

Mọi người cùng nín thở...

Bóng dáng đó, tan dần đi trong cột bạch quang khổng lồ...

Bồng bênh giữa mây ngàn... bạch y nữ tử, có lẽ do dụng lực quá độ, thân hình đột nhiên chao đảo, không giữ được thăng bằng, chầm chậm ngã xuống...

Nhưng... đột nhiên vang lên một tràng cười!

Tràng cười ấy thê lương nhưng tràn đầy ngạo khí.

Giữa cột sáng trắng, dần dần khắc lên một vết huyết sắc, là một nam tử toàn thân đầm máu, như cuồng ma phẫn khích hiện thân, ngựa mặt lên trời hú dài.

Đêm tối bao trùm.

Đầu tóc người ấy rối bù, y phục tả tơi, máu tươi lênh láng, huyết vụ giăng giăng, từng bông... từng bông... như sương... như khói phủ kín một thân huyết ảnh, chỉ có Phệ Huyết Châu rực sáng, chiếu rọi cả bầu trời đêm.

Mọi người bên dưới trơ mắt nhìn lên cao.

Âm phong gào thét, máu tanh ngập tràn, Lục Tuyệt Kỳ mặt trắng như tuyết, không chút huyết sắc, Chỉ thấy thấy nhân ảnh kia vụt tới, lập tức khởi phát ý niệm, huy động Thiên Gia thần kiếm.

Lam quang vạn trượng, chớp mắt đã phá tan màn huyết vụ, tiếp cận bóng hắc ảnh phía trước.

Một thân huyết tích, máu thịt tươi bởi đã triển hiện ngay trước mắt.

Thiên Gia lao tới!

Trong sâu thẳm đôi mắt ấy sáng bừng lên sự ngông cuồng quen thuộc.

Có như ngày xưa, bao nhiêu năm trước, chỉ vì ngoan cố mà bất chấp tất cả?

Hồng quang bạo trướng, chỉ thấy hai thân ảnh giữa không trung chợt hòa làm một!

Thanh âm vang vọng, như quỷ thần gào khóc, đất trời chao đảo.

Đám người chính đạo kêu lên thẳng thốt, nhao nhao bay vọt lên. Chỉ có điều trước khi họ kịp phản ứng, đã có một đạo bạch ảnh nguy dị, lao đi như điện chớp.

Xuất hiện giữa màn hồng quang là bàn tay nhuộm máu tựa như ác ma cười ngạo, hướng về Lục Tuyết Kỳ lao tới.

Lúc này, Thiên Gia không còn uy lực, rơi thẳng xuống đất.

Thiếu nữ cô đơn trong mưa gió, đối mặt cùng người yêu dấu, lặng lẽ ngược nhìn, lặng lẽ chờ đợi...

Bàn tay dẫm máu tanh áp lên tà áo nàng, yêu lực cuộn chảy, ma khí găm rít nơi bàn tay.

Đôi mắt trở nên đỏ ngầu điên dại, đã sát ngay trước mặt nàng.

Trái tim ai, nhẹ nhàng rung động...

Hồng quang tiêu tán, một thân ảnh, lặng lẽ rơi xuống.

Lục Tuyết Kỳ đứng giữa không trung, nhắm chặt đôi mắt, trên vạt áo còn lưu lại vết máu tươi, ngạc nhiên tột độ.

Mưa đã tạnh, gió đã ngừng, còn giọt mưa nào... òa vỡ ướt mi ai?

Giữa lúc đám người chính đạo còn đang hỗn loạn, đột nhiên một bóng trắng lao đến Quỷ Lệ, lúc này đã hôn mê, ôm hắn lao đi, thì ra là Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch xem qua thương thế của Quỷ Lệ, đôi mày nhăn tít, lắc đầu than thở: "Thật không thể chịu nổi nam nhân như ngươi, quá trọng tình cảm mà khiến mình thâm đến như vậy..."

Quỷ Lệ không đáp, khi đã hôn mê thì làm sao hắn có thể nói chuyện được, những người phe chính đạo sau một hồi ngạc nhiên lập tức hô hoán, Tiểu Bạch ngoảnh đầu, mục quang trập trùng yêu mị, khiến chúng nhân nhất thời dừng bước!

Lục Tuyết Kỳ chậm chậm hạ xuống, vẫn còn đó một vạt áo nhuộm máu, mọi người có thể hình dung được rằng thủ chưởng của ác ma đã sắp hạ sát được Lục Tuyết Kỳ, nhưng vì sao lại không xuống tay!

Chỉ có điều, nàng thì đã thoát được tai kiếp, còn tên yêu nhân ma giáo lại thụ thương nặng nề.

Quả nhiên những người trẻ tuổi kiệt xuất của Thanh Vân Môn bất đồng ý kiến.

Mục quang Tiểu Bạch quét qua một lượt, cuối cùng dừng lại nơi Lục Tuyết Kỳ, từ từ nhìn ngắm một lúc, gật gật đầu, cười nói: "Quả nhiên là tuyệt thế mỹ nhân, chẳng trách khiến công tử si cuồng!" Nói đoạn, nàng nhìn lại Quỷ Lệ, rồi không hiểu vô tình hữu ý thế nào bỗng quay đầu liếc sang bên cạnh, Lý Tuân đứng đó, sắc diện thập phần thống khổ.

Khuôn mặt Lý Tuân, vụt lóe lên nộ khí, trong trận chiến hữu thủ của hắn đã bị Quỷ Lệ dùng Phệ Huyết Châu đánh trọng thương, nửa bàn tay bị cháy khô, trông rất đáng sợ, cũng chẳng biết sẽ ảnh hưởng thế nào đến thân tu hành sau này, lại thấy tự nhiên xuất hiện yêu nữ đưa lời ngợi khen Lục Tuyết Kỳ đồng thời có ý châm chọc, bưng bưng nổi giận thét: "Yêu nhân, Quỷ Lệ gây đội ác tà đình, người đi cùng với hắn thì đích thị là yêu nghiệt, người có biết rằng..."

"Ha ha!"

Tiểu Bạch chợt cười lớn, vẻ mặt khinh thị, đưa mắt nhìn đám người chính đạo, lạnh lùng nói: "Người không biết ư, ta là người xưa nay vẫn rất thức thời!"

Lý Tuân nhất thời bối rối, chưa biết trả lời thế nào, đột nhiên hữu thủ đau đớn kịch liệt, tâm can như bị thiêu đốt.

Cùng lúc ấy, đột nhiên có một tiếng kêu lớn, từ phía sau truyền tới.

"Cửu Vĩ Yêu Hồ! Nó chính là Cửu Vĩ Yêu Hồ!"

Đám người bàng hoàng, Lục Tuyết Kỳ cùng Pháp Tướng không biết bí mật ở Huyền Hỏa Đàn trong Phần Hương Cốc, đứng yên bất động, nhưng đám đệ tử Phần Hương Cốc lập tức nhốn nháo, đồng loạt quay lại nhìn người đã lên tiếng, chính là bậc thượng bối tối cao Lữ Thuận.

Tiểu Bạch hướng về Lữ Thuận quan sát, nghĩ ngợi một hồi, rồi nói: "Ra là lão đầu người, chẳng phải là kẻ năm đó lén lút ẩn thân sau hai lão tặc Vân Dịch Lam và Thượng Quan Sách, không dám xuất đầu lộ diện đấy ư?"

Gương mặt Lữ Thuận trở nên đỏ ửng, ngón tay chỉ vào Tiểu Bạch, run run, len lén nhìn mọi người xung quanh, quát lớn: "Yêu ma trước mặt, không để nó thoát, lập tức bắt lấy!"

Tiểu Bạch cất tiếng cười nhẹ, ôm Quỷ Lệ định bỏ đi, ngay lập tức Lữ Thuận bay tới chặn lại, thành linh Tiểu Bạch thét lên giận dữ, chẳng coi lão vào đâu, bạch ảnh phù động, một đạo u quang từ trong tay áo Tiểu Bạch bay thẳng vào kiếm mang của Lữ Thuận.

Lữ Thuận đang lơ lửng trên không, kêu lên đau đớn, thân hình bắn về phía sau, trông như thể đã trúng ám khí vô hình vậy.

Chúng nhân thất sắc, - mặc dù uy danh Lữ Thuận không bằng so với đồng bối là Phần Hương Cốc Cốc chủ Vân Dịch Lam cũng như Thượng Quan Sách, nhưng tốt xấu gì thì cũng là nhân vật thuộc hàng trưởng lão ở Phần Hương Cốc, vậy mà bị tuyệt thế yêu vật là Cửu Vĩ Yêu Hồ hạ gục nơi đây - tất thấy đương nhiên nhất thời chấn động, chiến tâm sứt giảm, nhiệt huyết suy hao, thoáng chốc chững lại, yêu nghiệt đạo hạnh cao thâm, thật không thể tưởng tượng nổi.

Chúng nhân rối rít, thất thanh hô lớn, đồng loạt công lên, Tiểu Bạch khẽ nheo mày, thần tinh khinh thị, thân thủ phiêu diêu, liên tiếp vượt qua mấy người, đang định phi thân bay lên, bất chợt, sau lưng cất lên một âm phạt hiệu, một phiến kim sắc quang mang trầm hùng lao tới.

Tiểu Bạch nhíu mày, lần đầu tiên, diện lộ động lại chút biểu tình, lập tức quay mình, tụ bào vũ động, khởi xuất một đạo lục quang đón lấy kim sắc quang mang!

"Đại Phạm Bát Nhã", nàng nhìn Pháp Tướng, gật đầu đáp: "Không ngờ Thiên Âm Tự lại sản sinh ra một nhân tài như vậy, quả nhiên xứng với Thanh Vân Môn tề danh chính đạo đại phái."

Pháp Tướng chấp tay đáp: "Đa tạ thí thủ tán dương", ngôn từ mặc dù đầy khách khí, nhưng từ cái chấp tay đó, khoảnh khắc, kim sắc quang mang đại thịnh, sắc vàng rực rỡ, từ trong tay áo khởi phát một đạo kim quang tựa như một hạt châu nhỏ, bất chợt xuất lai, hướng thẳng Tiểu Bạch công tới.

Tiểu Bạch khẽ hắng giọng, thu hồi lục quang, chỉnh lại thân mình, thân mang Quỷ Lệ, trực chỉ thiên thanh khởi phát, Thời khắc tối hậu đó, hốt nhiên, một tiếng nổ long trời, khoảng đất dưới chân bị Luân Hồi Châu công phá, khoét xuống một hố tròn sâu hoắm rộng cỡ hai trượng!

Không muốn đem dài lăm mòng, Tiểu Bạch nhân cơ hội này lập tức chuyển thân thoái rút, nhưng thân thủ vừa kịp vũ động thì ngay trước mắt, chỉ thấy một sắc lam quang chói lọi, "tê tê... ê... ê" thanh âm sắc nhọn chợt xé toạc vòm không, tung trời lật đất, chính là Lục Tuyết Kỳ cùng Thiên Gia thần kiếm đang phá không lao tới. Tiểu Bạch sắc diện hốt nhiên bao phủ một lớp băng phong lạnh giá, bất chợt xuất thủ, đón thẳng lấy vạn thiên kiếm mang, chỉ nghe "Ầm" một thanh âm khô khốc vang vọng... Lục Tuyết Kỳ, kiếm mang tiêu tán, thập phần kinh ngạc, Thiên Gia vô lực cũng đã quay lại với chủ nhân...

Tiểu Bạch không chút chần chừ, ôm chặt Quỷ Lệ thân thủ phiêu hốt như quỷ mị, nường thế lao đi, nhân ảnh như sương khói lặng lẽ tiêu thất trong thình không, chúng nhân chưa kịp định thần, khoảnh khắc, lại thấy một bạch ảnh như điện quang, từ phía bờ bên kia sông lao tới, liền luôn miệng hô hoán không ngừng.

Chỉ thấy Tiểu Bạch đang chấp chờn ẩn hiện giữa căn nhà gỗ, giây lát, trước khi đám truy binh kịp tới nơi, đã phi thân qua cửa sổ, lúc này trên vai Tiểu Bạch không chỉ có Quỷ Lệ mà khi quay lại còn có một vật nhỏ, đích thị Tiểu Hôi đang nòng nân giắc ngủ! .

Bất chấp chúng nhân truy đuổi phía sau, Tiểu Bạch đã thoát đi tự lúc nào, bỏ lại đám người chính đạo đang điên cuồng thóa mạ chửi rủa, một số kẻ hoang mang khiếp sợ cho rằng Cửu Vĩ Yêu Hồ tu hành cao thâm khó lường, những kẻ có mặt chẳng thể coi thường!

Thời khắc này, cuộc chiến ở Thất Lý Đồng đã kết thúc, xung quanh, khoảng không tịch mịch đã lặng lẽ quay về, phủ lên vạn vật, chỉ còn một biển lửa mênh mông và vô số tiếng than khóc nức nở của tộc người Miêu nhân còn sống sót...

Ở một nơi khác, Tộc trưởng Đồ Ma Cốt thương tích khắp mình, đang cất tiếng hô hoán, thống lĩnh một đội nhân mã hướng thẳng lên thượng sơn, hiển nhiên là để xem tình trạng thương thế của Đại Vu sư. Lưng chừng núi, đã có vài người xuất hiện bên cạnh Đại Vu sư, cất lên thanh âm bi thiết, vắng vắng từ xa vọng lại.

Chúng nhân chính đạo trở lại chốn cũ chỉ thấy khói lửa ngút trời, ngọn hỏa diệm hừng hực đang ngấu nghiến nuốt lấy những thân gỗ ngổn ngang, phát xuất âm thanh lách tách liên hồi từ đồng tàn tro, từng cây cột lớn theo nhau quy ngã trước ngọn lửa điên cuồng, thực cảnh quả là bi thương.

Pháp Tướng lắc đầu thở dài, thần sắc đượm nét từ bi, tức thì chuyển thân lao vào biển lửa, ra sức giúp tộc người Miêu. Tiền hô hậu ứng, đệ tử Phần Hương Cốc cũng xông tới ra tay tương trợ.

Lý Tuân lúc ấy chợt cảm thấy cơn đau âm ỉ đang nhói lên nơi tay phải, thống sở nhức nhối, bất giác thối lui, vận công đề kháng, nhận thấy thương thế không quá trầm trọng, tâm trạng y cũng trở nên thoải mái, ngòi ngoai phần nào.

Thâm tâm đang phân vân do dự có nên xông lên cứu hỏa, thì đằng sau Lý Tuân, bỗng một thanh âm vọng tới: "Lý sư huynh!"

Thoáng rung động, y chuyển mình nhìn lại, chỉ thấy Lục Tuyệt Kỳ, tay nắm chặt Thiên Gia, một thân bạch ảnh hòa trong hỏa sắc, chấp chờn phiêu động. Nơi vạt áo



nàng, vẫn còn tàn lưu huyết tích của thủ ấn, dấu vết bị thương trước mắt đó, nàng tựa hồ không có ý che giấu!

Trong khoảnh khắc, nét băng phong, lãnh mạc lại trở về ngự trị trên khuôn mặt tuyệt mỹ, nàng đứng đó, mục quang lạnh lẽo, lãnh đạm hướng về Lý Tuân.

Y chưa hiểu chuyện gì, nhưng trước ánh mắt nhạt nhòa đó, nhất thời trở nên bối rối: "Có chuyện gì thế, Lục sư muội!"

Lục Tuyết Kỳ trầm mặc nhìn gã, khắc sau, chậm rãi lên tiếng: "Quý Lệ bị thương nơi vai phải, huynh đã dùng Ngọc Xích sở thương?"

Lý Tuân cổ họng bất giác trở nên khô khốc, thoáng sau, thần nhiên đáp lại: "Đúng."

Lục Tuyết Kỳ, bàn tay nắm Thiên Gia chợt siết lại, trên làn da trắng mịn, phảng phất nét tái xanh, chỉ có sắc diện lạnh lẽo thuở nào, giờ cũng chẳng hề thay đổi, không động chút biểu tình.

Nàng lặng lẽ gật đầu, chuyển thân cất bước.

Lý Tuân trong lòng bất chợt nổi lên một luồng nộ khí khó hiểu, lớn tiếng hỏi: "Lục sư muội, rốt cuộc là muội có ý gì!"

Thân hình Tuyết Kỳ chợt sững lại, xung quanh, ngọn liệt hỏa đang không ngừng thiêu đốt, bóng nhân ảnh phảng phất như chìm đắm trong sắc lửa hung tàn!

"Hảo xích pháp, quả thực lợi hại."

Thanh âm phiêu hốt, lạnh lẽo tựa băng sương, nàng chẳng màng quay đầu nhìn lại, từng câu, từng chữ từ từ vang tới, rõ ràng mạch lạc vô cùng!

Lý Tuân lặng thinh.

Lục Tuyết Kỳ lãnh đạm tiến bước, đột nhiên phía trên, căn đại ốc bị ngọn hỏa diễm ngày đêm thiêu đốt, phát ra một tiếng nổ lớn, thanh cột lớn bọc trong lưới lửa, không còn trụ nổi, sụp đổ, ào thẳng xuống Lục Tuyết Kỳ.

Lý Tuân thất kinh, nhưng chẳng chờ cho y kịp cất lời, Tuyết Kỳ liền hú lên một tiếng dài lãnh lút, thanh âm vang vọng, bi thống đầy vơi. Chỉ thấy tả thủ nàng khẽ rung, Thiên Gia thần kiếm lập tức xuất vỏ, lam quang bạo trướng, kiếm âm lạnh lạnh, rền rĩ, đón thẳng lấy thanh hỏa mộc đang phá không lao xuống. Phiến khắc, hỏa tinh bạo khởi, ngàn vạn đoá tinh quang nổ tung từ đám tàn tro vụn nát, trập trùng rợn ngợp, che mờ bóng bạch ảnh, phủ lấp cả trăng sao, rồi từ từ hóa thành mưa sa lác đác trước khi kịp tan vào chốn hư không vô tận... Thực là kỳ quan hùng tráng...

Lý Tuân, mục quang mông lung trong cơn hỏa vũ rục rở giữa trời đêm, nhất thời trở nên thần thờ si dại...

oOo

Đêm tối muôn trùng.

Tiểu Bạch cấp tốc hóa thân thành đạo bạch quang, từ đỉnh núi, nàng như một con thoi thoát ly Thất Lý Đồng, độ hơn một canh giờ, nàng liền tìm một lưng chừng núi hoang vu hẻo lánh hạ thân tọa lạc.

Nàng nhẹ nhàng dìu Quỷ Lệ xuống, đặt hắn lên một nơi cao ráo, chỉ thấy một thân nam tử nhuốm đầy huyết tích, máu tươi lênh láng, không ngừng tuôn chảy, bị hồng quang quỷ dị của Phệ Huyết Châu lặng lẽ hút lấy. Khoảnh khắc này, Phệ Huyết Châu tựa như một phần bám trên cơ thể Quỷ Lệ, liên tục hấp thụ tinh khí của chủ nhân.

Tiểu Bạch thở dài lo lắng, đưa tay định gỡ Phệ Hồn Bổng khỏi tay Quỷ Lệ, nhưng cho dù hắn đang hôn mê, thì trong tay vẫn nắm chặt lấy cây ma bổng, dường như ở bất cứ đâu, trong hoàn cảnh nào thì nó chính là nơi nương tựa duy nhất của hắn!

Tiểu Bạch cố gắng làm lại một lần nữa, nhưng không thể nào gỡ Phệ Hồn ra khỏi tay hắn, lặng lẽ lắc đầu, buông tay bỏ cuộc.

Chỉ thấy nàng nghiêng đầu nhìn xuống hữu thủ, nơi ngón giữa và ngón đeo nhẫn, nguyên lai trắng nõn như bạch ngọc, giờ khắc này đã từ từ đổi sang sắc hồng, điểm điểm ẩn hiện, bất giác trở nên run rẩy.

Tiểu Bạch khẽ mỉm cười, lặng lẽ thốt: "Nhất kiếm Thiên Gia, đương nhiên danh bất hư truyền, quả là thần binh..."

"Phịch" một thanh âm đột nhiên vang lên, Tiểu Bạch thoáng giật mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy con khỉ say mềm Tiểu Hôi từ trên vai rơi xuống, say sưa nằm cạnh thân thể đầm đìa thương tích của chủ nhân, mở miệng ngáp dài mấy tiếng, đưa tay gãi đầu rồi điềm nhiên ngủ tiếp.

Tiểu Bạch không nén nổi tiểu khí, lớn tiếng quát: "Con khỉ chết tiệt!"

"Khò... khò..."

"Gã chủ nhân si ngốc của người chết đến nơi rồi kìa."

"Khò... khò..."

Tiểu Bạch chả buồn cất tiếng, khinh khỉnh bĩu môi, vung chân đá văng con khỉ, rồi quay lại ngồi bên Quỷ Lệ, xem xét lại thương thế, lắc đầu chán ngán!

Sắc đêm trong như nước, hàn ý lạnh thấu xương!

Là băng sương, là phảng phất những tháng năm mà nàng từng ném trái?

Quỷ Lệ chập chờn thức tỉnh, trong đầu miên man bao nhiêu ý nghĩ tràn về!

Hắn từ từ mở mắt, cái nhìn đầu tiên, mênh mông một vòm không sâu thẳm, lấp lánh tinh quang!

Trời đêm chốn Nam Cương, thời khắc này, không một ngọn lửa, không một thanh âm, cuối cùng nét bình yên, an hòa vốn có cũng trở về. Tầng không bao la, điểm xuyết vô vàn vì sao, lung linh tỏa sáng...

Muôn vạn tinh tú, dù lớn dù nhỏ, lúc này cũng phảng phất như mắt người, lại thêm mấy phần nghịch ngợm, đang ngạo nghễ nhìn xuống thế gian.

Cơn đau kịch liệt bạo phát từ vai phải, lan khắp toàn thân, giây khắc đau đớn cực điểm, dầu có kiên cường, Quỷ Lệ cũng không kiềm được nhe lên một hơi thở lạnh lẽo.

"Người đã tỉnh rồi!" một thanh âm ấm áp, tâm ý đọng đầy nhẹ nhàng truyền lại.

Quỷ Lệ nghiêng đầu, nhìn sang gương mặt Tiểu Bạch.

Hắn miễn cưỡng chống tay ngồi dậy, nhưng thương thế thụ hưởng, bỗng nhiên phát tác, cho dù nghiêng răng chịu đựng, nhưng sắc diện cũng thật thống khổ, khó coi!

Tiểu Bạch liếc nhìn hắn, đáp: "Người bị trọng thương, cứ tạm nghỉ ngơi đã!"

Quỷ Lệ cúi đầu, chỉ thấy vết thương bên vai phải đã được băng bó cẩn thận, các vết tích nhỏ khác cũng được chăm chút tinh tươm, nơi này chẳng còn ai, trong lúc hôn mê vừa rồi, chỉ có thể là Tiểu Bạch đã chăm sóc hắn!

Quỷ Lệ thấp giọng: "Người đã cứu ta? Xin đa tạ!"

Tiểu Bạch nhún vai, đáp: "Ta có làm gì đâu, chỉ là người cao số, ngay cả ta cũng không thể tưởng rằng người còn có thể sống sót trong hoàn cảnh đó."

Quỷ Lệ khẽ ho khan một tiếng, thâm tâm man mác hồi tưởng những ký ức của trận quyết chiến tại Thất Lý Đồng, bất giác tâm can chùng xuống, một thoáng lặng yên ngây đại, trong tâm tưởng, ngàn vạn lời nói chẳng thể cất lên!

Tiểu Bạch bình đạm, khoan thai cất tiếng: "Người nói xem, tại Thất Lý Đồng, bách tính Miêu nhân quả thật đáng thương, gia viên bị hỏa thiêu cháy rụi, tộc nhân thì tử thương vô số, ngay cả Đại Vu sư mà họ tôn thờ, ta thấy cũng đã lành ít dữ nhiều..."



Thân hình Quỷ Lệ khẽ run lên!

"Ông ấy sao rồi?" Thanh âm hần bỗng trở nên khản đặc.

Tiểu Bạch vẫn bộ dạng lơ đãng, bàng quan, đột nhiên nói: "Ta nhớ rằng lão ở trên không trung cùng lão quái nhân đấu phép, lúc tối hậu sức tàn lực kiệt, thân thụ trọng thương, vị thánh sư đó phần nhiều có lẽ đã..."

"Ông ấy thế nào, có còn sống hay không?" Quỷ Lệ bỗng nhóm dậy, ngắt lời Tiểu Bạch, hiển nhiên đối với vị thánh sư đó có một mối quan tâm đặc biệt! Chỉ thấy hần gắng gượng đứng lên, trước mắt mặt đất bỗng tối sầm, bước chân mềm nhũn, thân mình lão đảo rệu rã, chỉ chực té ngã!

Tiểu Bạch bất giác đưa tay định đỡ lấy hần, nhưng Quỷ Lệ lập tức nghiêng rặng, gằn giọng miễn cưỡng trụ lại thân hình, trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Tiểu Bạch liền thu tay, lặng lẽ nhìn gã, nói: "Tại sao người lại phải khổ sở vậy!"

Quỷ Lệ gằn lên từng tiếng: "Đại Vu sư, ông ấy thế nào rồi, có ổn không?"

Tiểu Bạch đáp: "Sau đó ta mang người bài tẩu, từ xa chỉ thấy đám người Miêu nhân đang xúm xít quanh lão, cụ thể sống chết thế nào, sự thể ra làm sao, ta cũng không hay biết."

Quỷ Lệ, bao nhiêu cay đắng, thống khổ thoáng in qua khóe mắt. Hần lập tức nghiêng rặng, quay người bỏ đi, nhưng vừa cất bước bỗng kêu lên một tiếng thê thảm, dải băng quanh vết thương trên vai phải thoáng chốc nhuộm đỏ, sắc diện cũng đồng thời biến đổi, nhản nhó, khổ sở vô cùng!

Tiểu Bạch từ đằng sau, lãnh đạm nói: "Người nên nghỉ ngơi một chút đi! Thân Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết của Thanh Vân Môn, sao có thể dễ dàng tiêu tán như vậy được."

Quỷ Lệ chỉ thấy kinh mạch nội thể tức thời hỗn tạp, khí tức loạn tán. Bản thân hần tu hành Thanh Vân Môn đạo pháp, Thiên Âm Tự - Đại Phạm Bát Nhã, hiểu thêm cả Thiên Thư mật pháp, dùng hòa tất thủy, Ly khai Thanh Vân Môn từ mười năm trước, trong từng ấy năm học nghệ tại Ma Giáo, giết người hạ sát vô số, tối ngày hôm nay mới lâm thương thế trầm trọng như vậy!

Còn Lục Tuyết Kỳ chuyên tâm tập luyện đạo pháp, quả là ngày tiến ngàn dặm!

Lòng hần chợt se lại, con tim khẽ rung lên từng hồi chua chát, gắng gượng trụ mình trong cơn đau nhức nhối, lặng lẽ lê từng bước chân rệu rã!

"Người bất chấp sinh tử gặp Đại Vu sư, có phải vì Bích Dao?" thanh âm Tiểu Bạch, vắng vắng từ phía sau truyền lại.

Quý Lệ trầm mặc lặng thinh, lặng lẽ cất bước.

Tiểu Bạch từ phía sau, dõi theo thân ảnh quật cường, lắc đầu, bất giác nở một nụ cười chua xót, lớn tiếng: "Người điên rồi, điên thật rồi..."

Nói xong, nàng từ từ dời gót, nhưng chợt nhớ ra điều gì, thốt: "Rốt cục giữa bạch y nữ tử mà người giao đấu, với Bích Dao, ai là người mà người thương yêu!"

Thân hình Quý Lệ thoáng rung động, đột nhiên ngoảnh đầu, chăm chú nhìn Tiểu Bạch, nàng sắc diện chẳng hề thay đổi, thậm chí dưới mục quang hung lệ của hấn, nàng còn nở lên một nụ hàm tiếu!

Quý Lệ thở gần, từ từ quay đi, không màng nhìn lại, giây khắc, hấn trầm giọng, thanh âm phiêu hốt tựa như nói với chính mình: "Thế gian này, chỉ có Bích Dao là người duy nhất thực lòng với ta!"

Tiểu Bạch lặng thinh!

"Vì nàng, ta tựa như đã chết, vậy còn gì để ta đắn đo, để ta so sánh?" Quý Lệ buông từ tiếng, rồi tiếp tục đăng trình, tiến về phía trước!

Nơi chân trời, tinh quang lấp lánh, ánh sáng dịu dịu tỏa chiếu khắp thế gian...

Tiểu Bạch thở dài ngơ ngẩn, đưa chân cất bước, bỗng chợt quay lại, hô lớn: "Con khỉ chết tiệt, chúng ta đi thôi."

"Khò... Khò..."

Tiểu Bạch: "..."

- o O o -